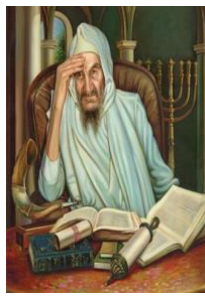

אין לקרוא בזמן התפילה ובזמן קריאת התורה
העלון מוקדש להצלחת וישועת הרב הגאון יוסף פינטו בן הרבנית זהרי.
ולרפואת אבשלום בן תריה, אמנון בן עליזה, חנניה בן אסתר, עומר בן שושנה,
אורנית בת שושנה, זר חיה בת ניצה, אהוד בן רבקה.

להקדשות ולהפצת העלון פנו אלינו במייל Danielbar158@gmail.com
או בפלאפון : 0523458725

מאמר דניאל לפרשת "כי תבוא"

נאמר בשיר השירים "דודי ירד לגנו לערוגות הבושם לרעות בגנים וללקוט שושנים. בשבוע שעבר, שישי בצהריים, י"ג אלול, שעות בודדות לפני שבת קודש, נלקחה מאיתנו השושנה בין החוחים, עלם החמודות, נער צדיק, ישר, ירא שמיים בסתר כבגלוי, צנוע ועניו, היה דואג לחזק את הרבים, מחלק עלונים במושב, גם בימים בהם לא היה עירוב ואסור היה לטלטל את העלונים, היה חשוב לו שיקראו ולא יפסיקו ללמוד תורה ולכן היה מגיע לבתים נכנס ומחלק את העלונים והעיקר שיהיה לאנשים במה להתחזק. היה מכבד את הבריות, משכין שלום בין אדם לחברו, היה מגיע בין הראשונים לכל שיעור תורה שהיה באיזור. כששמענו את הבשורה היה כל כך קשה לעכל את האבידה הקשה. לא במקרה שדווקא הזמן שהשיב את נשמתו לבורא היה סמוך לשבת, מובא בספרים הקדושים שאדם שנפטר סמוך לשבת, שישי לאחר חצות היום, זה מעיד על נשמתו של הנפטר, מעיד על היותו צדיק וקדוש, זוכה להינצל מחיבוט הקבר, וגם דבר מבהיל ביותר, שה' לא סתם עשה זאת דווקא בי"ג אלול, שבו נפטר גם הבן איש חי הקדוש, "חי" על שם הבן איש חי, וגם התאריך שבו נפטר חי שזה י"ג (13) לבין 18 שזה "חי" ההפרש הוא 5 כלומר אות ה' שהפרק בשיר השירים שהוא היה הכי מחובר אליו וקרא אותו היה פרק ה'. מה שנותר לנו זה לעשות הכל כדי להמשיך את הדרך של אותו נער, להתחזק למענו, ולהרבות בדברים שבקדושה לעילוי נשמתו. יהי רצון שדברי התורה בעלון יהיו לעילוי נשמתו של חי רפאל בן ירדנה ושאר כל הנפטרים, רוח ה' תניחהו בגן עדן.

השבוע י"ח אלול, או בשפת החסידים ח"י אלול, היה יום הולדתם של שני המאורות : הבעל שם טוב הקדוש ובעל התניא רבי שניאור זלמן מלאדי. והינה נזכיר את דבריו של הבעל שם טוב הקדוש אשר מעוררים מוסר עצום ביותר. כאשר אדם נשאל לשלמו, והאדם נאנח ואומר "יהיה טוב, ה' יעזור..". אומר הקדוש ברוך הוא: "קשה לך להודות על הקיים? אז כעת תראה מהו באמת לא טוב..". אך כאשר האדם אף על הניסיונות והיסורים, עונה "תודה לאל, ברוך ה' מצויין..." אומר הקדוש ברוך הוא "זה טוב בעיניך? עתה אראה לך מהו הטוב האמיתי..". ואז מרעיף ה' על האדם רק דברים טובים. ואותו אדם שזוכה להגיד תודה, ה' יתברך רק ימשיך לתת לו סיבות להודות לו. ועל כן נאמר "טוב להודות לה' ולזמר לשמך עליון". וישנה קושיה על המשך הפסוק "להגיד בבוקר חסדך ואמונתך בלילות". שאלה ראשונה, מדוע האמונה רק בלילות? ושאלה שניה, מדוע החסד רק בבוקר? והינה אפשר לשאול גם על השוני בין קריאת שמע של ערבית לבין קריאת שמע של שחרית, לאחר המילים "ה' אלוקיכם אמת". בשחרית אומרים "ויציב ונכון וקיים וישר ונאמן ואהוב וחביב וכו'..". מרעיפים על ה' יתברך תשבחות ולעומת זאת בערבית לאחר ה' אלוקיכם אמת אומרים "ואמונה" מדוע בלילה אומרים ואמונה ובבוקר אומרים חסדים (אמת ויציב וכו'..)? אז פירוש אחד לשני השאלות הוא. בלילה זה הניסיון, שחשון ולא רואים את הדברים כמו שהם, אז יש לאדם אמונה בה' יתברך. אך בבוקר לאחר שהעניינים מתבהרים ומובנים יותר פתאום רואים את החסד הגדול של ה', ואז מודים לו על כל מה שעשה עימנו. ופירוש שני, בלילה האדם מפקיד את נשמתו לבורא, הוא לא יודע מה יקרה בבוקר, ולכן רק האמונה נשארת בו, שיחזיר לו ה' יתברך את הנשמה בבוקר ועל כן אומרים בכל בוקר מודה אני לפניך מלך חי וקיים שהחזרת בי נשמתי בחמלה רבה אמונתך. מה זה רבה אמונתך? היה צריך להגיד רבה אמונת! ומדוע אומרים רבה אמונתך? האמונה של מי? אז התשובה היא, האמונה של ה' יתברך בנו. אומרים לו תודה רבה שאתה מאמין בנו ונותן לנו את נשמתנו על מנת שנתקן ונשוב אליך ונחזור בתשובה. ה' יתברך מחכה יום יום כל פעם מחדש לכל יהודי שישוב בתשובה שלמה.

אנו נמצאים בחודש אלול. ורבים הפירושים על המילה "אלול", אני לודי ודודי לי, אך בחרתי להזכיר את אחד החידושים שהכי מחבר אותנו לראש השנה וליום הכיפורים והוא: אלול ראשי תיבות: אהוב למעלה ונחמד למטה. אהוב למעלה- זה מצוות של בין אדם למקום, ונחמד למטה – זה מצוות של בין אדם לחברו. וזה התיקון לסוף השנה הנוכחית, ולהתחיל בשנה החדשה בדף חדש, כאשר אנו מתחרטים ומבקשים סליחה על החטאים שלנו. גם בתורה מופיע פסוק שמראה לנו שאדם צריך להקפיד גם על מצוות של בין אדם לחברו וגם על מצוות של בין אדם למקום, והפסוק הוא "ואהבת לרעך כמוך אני ה' " (ויקרא יט, יח). ואהבת לרעך כמוך, במילים אחרות מה ששנוא עליך אל תעשה לחברך, וזה מצוות של בין אדם לחברו, וההמשך הוא "אני ה' " לזכור מצוות של בין אדם למקום. וצריכים לדעת, שה' רחום וחנון וגם לאדם רשע יש מקום לעשות תשובה. שנאמר "יתמו חטאים מן הארץ" ולא נאמר "יתמו חוטאים מן הארץ". לומר לך, שה' לא חפץ במות הרשע אלא שישבו מדרכו הרעה ויחזרו בתשובה.

ולקראת חודש אלול צריכים להתחזק בלשמור את פינו ואת עינינו. ורמז אפשר למצוא באותיות ס' ע' פ' צ' ק' שהן באות אחת אחרי השניה. ומדוע כך? לומר לך, שאדם ש סוגר עיניו ופיו צדיק קדוש הוא. וגם אדם שרוצה לזכות לפרנסה ישים לב שהאות הראשונה של המילה פרנסה היא פ' והאות האחרונה ה' כלומר "פה" ובאמצע יש את האותיות "רסן" צריך אדם לשים רסן לפיו, לדעת מה לדבר ומה לא לדבר, ובכך יזכה לפרנסה בשפע. (כך שמעתי מהרב הגאון הרב מרגלית).

ועוד דבר נפלא שרואים, בפרשת השבוע, לעניין מצוות ביכורים, אדם יורד לתוך שדהו ורואה תאנה שביכרה כורך עליה גמי על מנת לסמן אותה ואומר "הרי זו ביכורים". והשאלה היא, מדוע דווקא גמי? והינה אפשר לפרש, אדם שיוורד לשדהו ורואה פירות מלבליים, אפשר שתעלה במחשבתו גאווה, "כוחי ועוצם ידי עשה זאת", ויגבה ליבו וישכח מכוחו של ה' יתברך. ולכן נאמר גמי, שגמי ראשי תיבות: גדולים מעשה ה' (י' ו ה' הן אותיות של ה'). ואומר הארי הקדוש, שמצוות ביכורים מכפרת על חטא המרגלים, שכן בחטא המרגלים הם דיברו רעה על הארץ ועל פירותיה, אך כשאדם מודה לה' במצוות ביכורים הוא מכפר על חטא המרגלים שבמקום לשבח את הארץ הם קלקלו ודיברו רעה על הארץ. ואם הם נענשו שדיברו על הארץ, קל וחומר אדם שמדבר על אדם אחר. צריכים אנו להשתדל בכל כוחנו לשמור על פינו ולשוננו ולא לפגוע ולצער אף אדם.

סיפור על הבעל שם טוב הקדוש

בין חסידיו הקדושים של הבעל שם טוב, היה יהודי אחד קצת מבוגר בשנים, אשר לא היו לו ילדים. פעמים רבות ביקש מהבעל שם טוב שיתפלל עבורו לילדים אך הבעל שם טוב תמיד שתק ולא דיבר. לבסוף הסכים הבעל שם טוב והתפלל עליו שיהיה לו ילד. אך יחד עם זאת הזהיר אותו הבעל שם טוב שישגיח על ילדו ויהיה צמוד אליו כדי שיגדל לקדושה ולטהרה, "אסור לך לעזוב אותו לבד לרגע". הסכים היהודי והבעל שם טוב בירכו שה' יתן לו ילד, והינה ברכת הצדיק לא איחרה לבוא, וה' העניק ליהודי ולאשתו ילד. היהודי קיים את הבטחתו לבעל שם טוב, הוא שמר על בנו ממש קרוב אליו, כאשר הילד היה בן 2 נפטר הבעל שם טוב, עברו עוד 3 שנים והילד היה בן 5. לאט לאט הוריו נתנו למשרתת לשמור על הילד ושכחו מהבטחתם לבעל שם טוב שישמרו עליו ולא יתנו לאיש להתקרב אליו. באותה עיירה, היה גוי שמנגן והניגון שלו גורם לדוב לרקוד. אנשים נהגו להסתופף ולשמע את המנגינה שהגוי מנגן ולראות איך הדוב רוקד, זה היה די משעשע. ששמעה המשרתת על כך, החליטה ללכת ולראות את הפלא הגדול, לשמוע את הגוי מנגן ולראות את הדוב רוקד. היא השאירה את הילד הקטן לכמה רגעים לבד בבית, והיא הלכה לשמוע את הגוי מנגן. כשחזרה

המשרתת לבית ראתה שהילד לא נמצא, החיפושים החלו, האמא האבא השכנים כל העיירה מחפשת את הילד הקטן, אף אחד לא מוצא אותו כאילו בלעה אותו האדמה. האב, היהודי לא ידע למי לפנות, על כן הלך למז'בוז אל אדל, הבת של הבעל שם טוב, הוא סיפר לה תוך כדי בכי מר, איך אבד הילד ונעלם. "לצערי אין לי איך לעזור לך" אמרה, אך אוכל ללכת לקברו של אבי, הבעל שם טוב ולחכות שם לתשובה מהשמיים ואולי ה' יושיע אותך. היא הלכה לקברו של אביה, הוא בנתיים התפלל לה' שהישועה תגיע. כשחזרה הבת אמרה לו "הבעל שם טוב ציווה שתעבור כל בית מרחח ותספר את הצרה שלך לבעל הבית מרחח ותשאל אותו אם ראה ילד קטן." היהודי עבר בדרך וחיפש בתי מרחח שעומדים באמצע הדרך. כל בית מרחח או אכסניה שהיו בדרך הוא נכנס ושאל, וכך כל אחד היה נאנח ומתפלל עבורו שימצא את בנו הקטן והיו אומרים לו כולם שהם לא ראו שום יהודי קטן. כך עברו להם ימים ושבעות והוא לא מוצא את בנו הקטן. הוא התייאש, והחליט לוותר, פתאום הוא עבר ליד אכסניה, לא נכנס אליה מרוב ייאוש, אך פתאום הרגיש קול פנימי בלב, מין הרגשה כזאת להיכנס אל האכסניה ולשאל. "תנסה פעם אחרונה" אמר הקול הפנימי בליבו. והוא החליט לחזור אל האכסניה ולשאל בפעם האחרונה האם ראו את בנו ולספר את הסיפור שקרה. והינה לתדהמתו בעל האכסניה לפי הסימנים והפרטים שמסר האב, אמר לו שאכן בנו נמצא בכפר הזה. והוא גר בבית של הפריץ המקומי. המשיך בעל האכסניה לספר, "יש לנו פריץ מקומי זקן שאין לו ילדים. הכומר יעץ לו לחטוף ילד יהודי ולגדלו אצלו, כדי שאחר כך יוכל להטבילו ולהפוך אותו לכומר. וכך בעצם יוכל הפריץ הזקן למות כאשר השאיר בעולם ילד נוצרי שימשיך את השושלת שלו." והינה המשיך בעל האכסניה לספר ליהודי, "כבר כמה חודשים שהביאו לפריץ ילד יהודי קטן כבן 5 ומאז הוא גדל בביתו של הפריץ. היום קבעו לו טקס הטבלה ועושים חגיגה גדולה ביותר עבור הטבלתו וצירופו לנצרות. הם מכינים חגיגה גדולה וכבר הגיעו המון אורחים למלון. עתה מחכים רק לבישוף הגדול, העומד לערוך את הטקס בעצמו. התקווה שהיתה בליבו של האב, פתאום נעלמה, הוא נשבר לרסיסים. אך הוא זכר שהבעל שם טוב ציווה עליו ללכת ולעבור באכסניות שבדרך, והבטחת הבעל שם טוב נתנה לו תקווה קטנה. הוא שאל את בעל האכסניה אם יש לו עצה כלשהי להציל את בנו מהפריץ, אך האכסנאי הראה בידו סימן שאין מה לעשות בנידון. הפריץ שונא יהודים, ואין כל טעם לנסות אפילו לפדות את בנך בכסף. אולם יש אומרים שהבישוף עצמו לא שונא יהודים בכלל, על כן עצתי אליך היא שתתקדם אתה אל הבישוף לפני שיכנס לכפר ותספר לו את כל הסיפור, אולי ה' יעשה נס והבישוף יעזור לך. היהודי קיבל את העצה ויצא מיד לדרך. אחרי רבע שעה של נסיעה הוא הבחין בכירכרה רתומה לשלושה סוסים לבנים ומסביבה פרשים רכובים על סוסים כמשמר כבוד. הוא קפץ לאמצע והחל לפרוץ בבכי אומלל. כמישהו שמבקש רחמים. הבישוף ציווה לעצור את המרכבה, ירד ושמע את סיפורו של היהודי האומלל. הבישוף אמר שהוא לא יודע אם הדבר אפשרי כבר, אך הוא מציע לו שיעמוד בצד ויסתכל איך העניינים מתפתחים והוא לא יכול להבטיח כלום. הפריץ הזקן קיבל את הבישוף בקבלת פנים חמה במיוחד, הוא סיפר לו בשמחה כי לפי עצת הכומר חטפו בשבילו ילד יהודי אשר באמצעותו הוא יבטיח לעצמו "עולם הבא נוצרי" השמור לחוטפי ילדים יהודים. למשמע הדברים החל הבישוף לצחוק, "כל טרחן לשווא", אמר הבישוף לפריץ. "אתה חושב שאם תחטוף יהודי ותתיז עליו כמה טיפות מים הוא יהפוך להיות נוצרי מהר? היהודים הם כמו דבק חזק, אי אפשר להפריד אותם. הם קשורים אחד לשני. הינה נעשה ניסיון, הילד הזה גדל בביתך, האכלת אותו, פינקת אותו, השקת אותו, הלבשת אותו, דאגת לו באופן מסור כמו שרק היה חולם כל ילד, ומה אתה חושב שקנית אותו? הינה, תשחרר אותו החוצה ותראה שהיהודי הראשון שהוא פוגש הוא מחבק וקופץ עליו כאילו בן קופץ לזרועות אביו, ואז תיראה כמה אהבה ודבקות יש בין היהודים..". הפריץ רצה לראות אם דברי הבישוף נכונים, הכומר כמובן אמר שהבישוף טועה, הוא

כמובן לא ידע שהאיש שעומד בחוץ הוא אביו של הילד. כאשר הכומר והפריץ שיחררו את הילד
החוצה, הוא לפתע ראה את אביו, הילד רץ מהר בבכי קורע לב, אל אביו בבכי והחלו השניים להתחבק ולבכות יחדיו, אף אחד לא נשאר אדיש למראה הקורע הזה, כולם נדהמו איך הבישוף צדק, הכומר ניסה לשכנע את הפריץ לא לוותר אך הבישוף אמר לפריץ "עזוב אותו, תראה כמה הם מאוחדים שהוא אפילו צעק לו "אבא" אמרתי לך היהודים קשורים כמו בן אל אביו." היהודי תפס את בנו ומהר החל לברוח מהמקום, הם קפצו אל העגלה ומיהרו לכפר שלהם. בדרך הם הבחינו מולם בכרכה מפוארת ביותר, ומסביבה פרשים עם סוסים כמשמר כבוד. והינה הם רואים שזה הבישוף בכבודו ובעצמו. האיש היהודי עצר כדי להודות לבישוף, אך הבישוף המשיך ולא אמר לו שלום כאילו לא הכירו כלל. פתאום החל היהודי לחשוב לעצמו, "איך בדיוק הבישוף הגיע מהכיוון הנגדי? הרי השארתי אותו עם הכומר והפריץ באותו כפר?" "המשיך היהודי במחשבותיו תוך כדי שהוא מתקרב למז'יבוז לספר לאדל ביתו של הבעל שם טוב על המעשה שהיה ואיך קיבל את בנו בחזרה בזכות ברכתו של הבעל שם טוב. ובנתיים הגיע הבישוף לכומר ולבית הפריץ, הפריץ שהוא שיכור, התקדם לבישוף ושאל אותו לפשר חזרתו? "האם שכחת משהו?" שאל הפריץ, ענה לו הבישוף "רואה אני שאתה שיכור, וכי מה אוכל כבר לשכוח? פשוט נשברה לי העגלה והתעכבתי עד שהחליפו לי עגלה להגיע אליך." בוא ונתחיל בטקס אמר הבישוף לפריץ. הפריץ שהיה המום ולא הבין מה קורה, ענה "והרי אמרת לעזוב את היהודי לנפשו ולא להטבילו וכי התחרטת פתאום? הבישוף לא הבין מה הפריץ רוצה, והפריץ לא הבין מה הכומר רוצה ובסוף כשהגיע היהודי לביתו של הבעל שם טוב לספר לאדל את אשר קרה, ישר אמרה לו אדל "אבי היה צריך להתאמץ כדי לעזור לך לחלץ את בנך, ולכן הוא ירד למטה לעולם הזה בדמות הבישוף כדי להחזיר לך את בנך הקטן". וזהו כוחו של הבעל שם טוב הקדוש הקדוש, זכותו תגן עלינו.

נסיים עם סיפור אחרון על בעל התניא.. רבי שניאור זלמן מלאדי, מחבר ספר התניא. הוריו שלא היה להם 10 חודשים ילד באו לבעל שם טוב וביקשו את ברכתו, בי"ח אלול ביום הולדתו של הבעל שם טוב, הוא פנה אליהם ואמר להם "למועד הזה ממש אתם חובקים בן" וכעבור שנה בדיוק, זכו לבן. "יח אלול, תק"ה, נולד בעל התניא, כשהיה בן שנה החל לדבר ובהיותו בן שנתיים הרגישו הוריו שיש לו זיכרון וקליטה בלתי רגילים. שהיה בן 3 הביאו אותו לבעל שם טוב שיברך אותו ויגזוז לו את השיער. בעל התניא היה תלמידו של המגיד ממעזריטש ממשיך דרכו של הבעל שם טוב. פעם שאלו חסידים את רבי יהודה לייב, (המהרי"ל), אחיו של רבי שניאור זלמן מלאדי, בעל התניא, במה זכו הוריהם לבנים כאלה צדיקים? השיב להם: "זה בזכות אמנו, שהייתה בעלת מסירות נפש על תורה ויראת שמים." "פעם אחת, כשחזר אבינו מהמסע לרגל עסקין, הביא לאימנו בגד יקר ונכבד. כעבור זמן הבחינה אימנו כי המלמד שלימד אותנו נראה מודאג ועצוב, אימי היקרה, שאלה אותו לפשר דאגתו, והוא סיפר כי הוא עצוב שלאשתו אין בגד יפה ואין לו כסף לקנות מתנה יפה כמו שבעלה קנה לה. "מיד ניגשה אימנו לארון, לקחה את הבגד היקר ומסרה אותו לידי המלמד. "מסור אותו לאשתך, ובלבד שלא תהיה מודאג ותוכל ללמד את בניי מתוך שמחה" כמה חשוב העשיית חסד עם הבריות, שה' יזכה אותנו, שנזכה לחזור בתשובה ולעשות חסד עם הבריות, נזכה לגאולה השלמה אמנו ואמן...

להפצת העלון, קבלת חידושים וסיפורים, ולזיכוי הרבים אנא פנו אלינו:
במייל danielbar158@gmail.com או במספר: 0523458725

שבת שלום ומבורך